

[Indenrigsministeren.]

vejen, og der vilde da være sket dette, at den — jeg kan godt sige Ruin —, der i 1931, da England gik bort fra Guldet, ramte Snese af Bygherrer, vilde være undgaaet.

Se, hvis nu jeg alene var kommet med dette Lovforslag, og alene mit Navn havde staaet bag, saa er det klart, at det ærede Medlem ud fra sin almindelige Bedømmelse af mine Synspunkter paa disse Omraader vilde have kunnet tale om den Letsindighed, hvormed jeg behandler økonomiske Spørgsmaal, og han vilde have kunnet holde en af de dystre Taler, som det ærede Medlem er saa udmærket en Mester i. Men helt saadan er det ikke gaaet. Den Tanke, som dette Lovforslag er bygget op paa, hvor kommer den fra? Den kommer fra Kreditforenings-side, er først opstaaet inden for en af Landets største Kreditforeninger. Og her i Rigsdagen tiltrædes Lovforslaget af tre store Partier, af hvilke det ene tæller en fungerende Direktør i en af Landets største Kreditforeninger blandt sine Medlemmer. Forslaget er fremsat i Forstaaelse med Nationalbanken. Ja, selv Halvdelen af det ærede Medlems forsigtige Parti i Folketinget har givet det sin Tilslutning og stemt derfor. Derfor, siger jeg, burde det ærede Medlem ikke have holdt den Tale, han holdt.

Vi ved alle, at det ærede Medlem tilhører en Gruppe af Mennesker, som ikke vil, at der skal ske noget, og det er en ærlig Sag. Men naar der er Tale om et Lovforslag med et Formaal som dette, bag hvilket der staaer den Sagkundskab, der faktisk staaer bag det, saa er det et Spørgsmaal, om det er rigtigt at holde en Tale som den, det ærede Medlem holdt. For det tør man vel sige, at hvis der overhovedet er noget, der kunde tænkes at trykke Kurserne, saa er det det ærede Medlems Tale her i Dag. Jeg tror ikke, den kan det, for de reale Forhold er til syvende og sidst de stærkeste. Men jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg gennem ti Aar har mødt Gang paa Gang, at man fra en vis Side inden for Kreditforeningerne mente altid at have et Magtmiddel over for alt, hvad der kunde være Tale om at drøfte, nemlig det Magtmiddel, som ligger i Truselen om, at nu vilde der ske det og det med den hellige Realkredit. Heldigvis er Dele af Kreditforeningerne nu ved at blive mere moderne i deres Syn og er rede til at drøfte disse Spørgsmaal ud fra almindelige økonomiske Synspunkter.

Jeg vil gerne slutte med at sige følgende: Lad os gaa ind i den Tankegang, at det ærede Medlem havde Ret. Saa bliver der tilbage dette, at Lovforslaget er en Bemyn-

digelseslov. Hvis det ærede Medlem havde Ret, kan man næsten ikke engang antyde, at de danske Kreditforeninger i stort Omfang vilde benytte denne Lov. Hvis det ærede Medlems Forudsigelse af al den Ulykke, denne Lov kan medføre, virkelig skulde være rigtig, vilde Lovforslaget selvfølgelig være et dødt Bogstav i samme Øjeblik, det blev gennemført. Jeg vil derfor paa ny varmt anbefale det høje Landsting at tiltræde Forslagets Indhold. Jeg nærer ingen Betæneligheder derved, og det er min Overbevisning, at man her — i hvilket Omfang kan man ikke angive paa Forhaand — betræder en Bane, der kan komme til at faa stor Betydning for visse Dele af Byggeriet.

Lange: Den højtærede Indenrigsminister søgte at fremstille det saaledes, som om jeg skulde have misbrugt Nationalbankens Skrivelse, som om jeg skulde have lagt noget helt andet ind i Skrivelsen, end den i Virkeligheden indeholder. Der staaer i Nationalbankens Skrivelse, at man maa være klar over,

„at en forlods Udstedelse af Kreditforeningsobligationer som den paatænkte vil bevirke, at der i Perioder — og navnlig i det Øjeblik Systemet etableres — maa forventes et ekstraordinært stort Udbud af Kreditforeningsobligationer“.

Det var det, jeg i min Tale søgte at bevise, at dette ekstraordinært store Udbud af Obligationer vilde fremkalde Svingninger, der maatte føre til, at Kurserne blev trykket.

Men det er ikke saaledes, som den højtærede Indenrigsminister syntes at ville faa Tinget til at tro, at Nationalbanken kun henviser til, at der i Overgangstiden og navnlig i det Øjeblik, Systemet sættes i Gang, vil komme et ekstraordinært stort Udbud af Obligationer og dermed store Svingninger i Obligationskurserne, thi senere i sin Skrivelse siger Nationalbanken, at

„lignende stærke Svingninger i Udbudet af Obligationer kan fremkomme senere, idet man maa gaa ud fra, at Ordningen faktisk vil virke som en Terminsbørs for Kreditforeningsobligationer, og man derfor maa forudsætte, at der vil blive stærke Svingninger med Hensyn til Bygherrernes Tilbøjelighed til at sælge hurtigt eller vente med Salget“.

Henviisningen til, at Ordningen vil virke som Terminsbørs, kan ikke sammenstilles med Udtalelsen fra Kreditforeningerne om, at man kunde ønske en Terminsbørs, for dette er to helt forskellige Ting. Ved en Terminsbørs kræves ikke, at Kapitalmar-